

opusdei.org

Conèixer-lo i conèixer-te (VI): Un llenguatge més poderós

Déu parla en veu baixa, però constantment; en la Sagrada Escriptura —especialment en els Evangelis— i també a través del nostre interior.

29/05/2020

Déu ens parla. Constantment. Parla amb paraules i també amb obres. El seu llenguatge és molt més ric que el nostre. És capaç de percebre els

secrets amagats al nostre interior, servint-se, per exemple, de les persones o dels esdeveniments que ens envolten. Déu ens parla en l'Escriptura, en la Litúrgia, a través del Magisteri de l'Església... Com que sempre ens mira amb amor, busca el diàleg amb nosaltres en cada esdeveniment, cridant-nos sempre a ser sants. Per això, per poder escoltar aquest misteriós llenguatge diví, intentem començar sempre la nostra oració amb un acte de fe.

Des de dins...

Déu parla actuant en les nostres potències, que pot moure des de dins: a la nostra intel·ligència, a través de les inspiracions; als nostres sentiments, a través dels afectes; a la nostra voluntat, a través dels propòsits. Per això, tal com ens va ensenyar sant Josepmaria, en finalitzar la nostra oració podem dir: «Us dono gràcies, Déu meu, pels bons

propòsits, afectes i inspiracions que m'heu comunicat en aquesta meditació».

Però, en considerar aquesta realitat, es pot presentar un dubte: «I com puc saber que és ell qui em parla? Com puc saber que aquests propòsits, afectes i inspiracions no són simples ocurrencies, desitjos i sentiments meus?». La resposta no és fàcil. Preguar és un art que s'aprèn amb el pas del temps i amb l'ajuda de la direcció espiritual. Però sí que podem dir que ve de Déu tot el que ens porta a estimar-lo més a ell i els altres, a complir la seva voluntat, també quan implica sacrifici i generositat. Són moltes les persones habituades a pregar que poden dir: «En la meva oració penso les mateixes coses que penso al llarg del dia, però amb una diferència: en acabar, sempre ho faig amb un “però no es faci la meva voluntat, sinó la

teva” al cor, i això no em passa en els altres moments».

Déu parla, moltes vegades, directament al cor, el llenguatge del qual coneix com ningú. Ho fa a través de desitjos profunds que ell mateix sembla. Per això, escoltar Déu moltes vegades consisteix a bussejar en el mateix cor i tenir la valentia de posar davant d'aquest els nostres anhels, amb la intenció de discernir el que ens porta a complir la seva voluntat i el que no. Què desitjo realment? Per què? D'on venen aquests impulsos? On em condueixen? M'estic enganyant, fingint que no hi són i ignorant-los? Davant d'aquestes preguntes, normals en qui vol viure una vida d'oració, el Papa Francesc ens recomana: «Per a no equivocar-se cal que (...) demanar-se: em conec a mi mateix, més enllà de les aparences o de les meves sensacions?, conec el

que alegra o entristeix el meu cor?».

[1]

A més de parlar al nostre cor i a la nostra intel·ligència, Déu també ho fa per mitjà dels nostres *sentits interns*: parla a la nostra imaginació, suscitant una escena o una imatge; i parla a la nostra memòria, portant un record o unes paraules que poden ser una resposta a la nostra oració o una indicació dels seus desitjos. Això, per exemple, li va passar a sant Josepmaria el 8 de setembre del 1931. Estava resant a l'església del Patronato de Enfermos, sense gaires ganes —com ell mateix ens diu—, amb la imaginació distesa, «quan em vaig adonar que, sense voler, repetia unes paraules llatines, en les quals mai no m'havia fixat i que no tenia per què guardar a la memòria: Encara ara, per recordar-les, necessitaré llegir-les a la quartilla, que sempre porto a la butxaca per apuntar el que Déu vol (...)

(instintivament, portada per costum, hi vaig anotar, allà mateix al presbiteri, la frase, sense donar-li importància): així diuen les paraules de l'Escriptura, que em vaig trobar als llavis: "*et fui tecum in omnibus ubicumque ambulasti, firmans regnum tuum in aeternum*": vaig aplicar la meva intel·ligència al sentit de la frase, repetint-la a poc a poc. I després, ahir a la tarda, avui mateix, quan he tornat a llegir aquestes paraules (ja que —repeteixo—, com si Déu tingués interès a ratificar-me que van ser seves, no les recordo d'una vegada a l'altra), he comprès bé que Crist-Jesús em va donar a entendre, per a consol nostre, que "l'Obra de Déu estarà amb Ell arreu, afirmant el regnat de Jesucrist per sempre"». [2]

Per parlar-nos, Déu també es pot servir de les notes que prenem en un curs de recés o en un mitjà de formació, especialment quan les

rellegim en l'oració intentant de captar-ne el sentit. Allà potser hi podrem descobrir un fil conductor o repeticions que ens donin una pista de què ens vol dir el Senyor.

Un murmurí incessant

És veritat que de vegades el Senyor parla clarament i de manera sobrenatural, però no sol ser el més comú. Ordinàriament Déu parla baixet i, per això, de vegades no ens adonem dels petits regals — propòsits, afectes, inspiracions— que ens ofereix en una oració senzilla. Ens pot passar com al general siríà Amman, que quan el profeta Eliseu el va animar a banyar-se set vegades al riu perquè es curés de la lepra, es lamentava dient: «Jo em pensava que sortiria ell en persona i, dret, invocaria el nom del Senyor, el seu Déu, mouria la mà cap a la meua pell malalta i així la lepra fugiria» (2 Re 5, 11). Amman va acudir al Déu

d'Israel, però esperava una cosa cridanera, fins i tot sorollosa. Afortunadament, els seus servents el van fer reflexionar: «Si el profeta t'hagués prescrit una cosa difícil, no l'hauries feta? Doncs molt més si tan sols t'ha dit: “Renta't i quedaràs net de la lepra”» (2 Re 5, 13). El general va tornar per complir el consell, aparentment massa ordinari, i d'aquesta manera va entrar en contacte amb el poder salvador de Déu. En l'oració, convé valorar aquestes petites llums sobre *el que ja sabem*, les mocions de l'Esperit Sant a *les coses de sempre*, els afectes de petita intensitat, els propòsits *fàcils*, sense menysprear-los per prosaics, ja que tot això pot ser de Déu.

A una pregunta sobre l'oració, el cardenal Ratzinger va respondre així: «Generalment, Déu no parla massa alt, però sí que ens parla una vegada i una altra. Sentir-lo depèn, com és natural, que el receptor —

diguem— i l'emissor estiguin en sintonia. Ara en el nostre temps, amb el nostre estil de vida i forma de pensar actuals, hi ha massa interferències entre tots dos i sintonitzar és particularment difícil... És obvi que Déu no parla massa alt; però al llarg de tota la vida sí que ens parla per signes o servint-se de trobades amb altres persones. N'hi ha prou simplement amb estar una mica atents i no consentir que les coses de fora ens absorbeixin completament».[3] Aquesta capacitat d'atenció té molt a veure amb el recolliment interior —de vegades també exterior— i és quelcom en què ens hem d'entrenar. Per percebre Déu cal que ens procurem moments en què interrompem el tràfec quotidià i afrontem la força de la solitud amb ell. Necessitem silenci.

El cert és que Déu ens parla de mil maneres. Pot passar que estiguem tan acostumats als seus dons que ja

no ens n'adonem, que no li reconeguem, com els passava als paisans de Jesús: «No és el fill del fuster? La seva mare, no és aquella que es diu Maria? Els seus germans, no es diuen Jaume, Josep, Simó i Judes? I les seves germanes, no viuen totes entre nosaltres?» (*Mt* 13, 55-56). Hem de demanar a l'Esperit Sant que ens dilati les pupil·les, que ens obri les orelles, que ens purifiqui el cor i que ens il·lumini la consciència per saber reconèixer el seu murmurí incessant, aquest rumor immortal dins nostre.

Déu ja ens ha parlat

Quan Jesús respon als deixebles de Joan Baptista enumerant-ne els signes —«els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova» (*Mt* 11, 5)—, està anunciant el compliment de les

antigues profecies de la Sagrada Escriptura sobre el Messies. I és que Déu ens ha parlat i ens parla a cadascun de nosaltres, de manera eminent, a través de la Sagrada Escriptura: «En els llibres sagrats el Pare del cel va a trobar amb amor els seus fills i conversa amb ells».[4] Per això, «la lectura de la sagrada Escriptura ha d'anar acompanyada de la pregària a fi que hi hagi diàleg entre Déu i l'home; perquè «parlem amb ell quan preguem, i l'escoltem quan llegim les paraules divines» (Sant Ambrosi, off. 1, 88)».[5] Les paraules de la Bíblia no només estan inspirades per Déu, són també inspiradores *de* Déu.

De manera especial escoltem Déu als Evangelis, que recullen les paraules i els fets de Nostre Senyor Jesucrist. Així ho remarca l'autor de la Carta als Hebreus: «En moltes ocasions i de moltes maneres, Déu antigament havia parlat als pares per boca dels

profetes; però ara, en aquests dies, que són els definitius, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill» (*He* 1, 1-2). Sant Agustí considerava que l'Evangeli era «la boca de Crist: està assegut al Cel, però no deixa de parlar a la terra».[6] Per això la nostra oració viu de la meditació de l'Evangeli; llegint, meditant, rellegint, gravant a la memòria, considerant una vegada i una altra les seves paraules, Déu ens parla al cor.

Sant Josepmaria, seguint la tradició de l'Església, recomanava contínuament escoltar Déu a través de la meditació dels evangelis: «Jo t'aconsello que, en la teva oració, intervinguis en els passatges de l'Evangeli, com un personatge més. Primer t'imagines l'escena o el misteri, que et servirà per a recollir-te i meditar. En acabat apliques l'enteniment, per considerar aquell tret de la vida del Mestre: el seu Cor entendrit, la seva humilitat, la seva

puresa, el seu compliment de la Voluntat del Pare. Després li expliques tot allò que sol esdevenir-te en aquestes coses, el que et passa, què tens. Estigues a l'aguait, perquè potser Ell voldrà dir-te quelcom: i sorgiran aquestes mocions interiors, això d'atinar-hi, aquelles reconvencions».[7] El nostre esforç s'expressa en accions concretes: *imaginar* l'escena, *intervenir* en els passatges, *considerar* un tret del Mestre, *explicar-li* què ens passa... I el segueix aquesta possible resposta de Déu: *indicar-nos* això o això altre, *suscitar* mocions interiors en la nostra ànima, *fer-nos adonar* d'alguna cosa. Així es construeix el diàleg amb ell.

En una altra ocasió, sant Josepmaria també ens animava a contemplar i imitar Jesucrist amb aquestes paraules: «Sigues tu un personatge en aquella trama divina, i reacciona. Contempla els miracles de Crist, sent

el flux i el reflux de la multitud al seu voltant, canvia paraules d'amistat amb els primers Dotze... Mira el Senyor als ulls i enamora-te'n, per ser tu un altre Crist».[8] Contemplar, sentir, canviar paraules d'amistat, mirar... són accions que requereixen despertar i posar en marxa les nostres facultats i sentits, la nostra imaginació i la nostra intel·ligència. Perquè cadascun de nosaltres és allà, a cada pàgina de l'Evangelí. Cada escena, cada acte de Jesús, està donant sentit a la meua vida i la il·lumina. Les seves paraules se m'adrecen i sostenen la meua existència.

José Brage

.....

[1] Francesc, Ex. ap. *Christus vivit*, 25.III.2019, núm. 285.

[2] Sant Josepmaria, *Apunts íntims*, núm. 273. a: Andrés Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. I, p. 385-386.

[3] Joseph Ratzinger, *La sal de la tierra*, Palabra, Madrid 1997, p. 33.

[4] Concili Vaticà II, Const. dogm. *Dei Verbum*, núm. 21. Cf. *Catecisme de l'Església catòlica*, núm. 2700.

[5] Concili Vaticà II, Const. dogm. *Dei Verbum*, núm. 25. Cf. *Catecisme de l'Església catòlica*, núm. 2653.

[6] Sant Agustí, *Sermó* 85, 1.

[7] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 253.

[8] Sant Josepmaria, apunts agafats en una meditació el 12.X.1947; a: *Mientras nos hablaba en el camino*, p. 36.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/coneixer-
lo-i-coneixer-te-vi-un-llenguatge-mes-
poderos/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/coneixer-lo-i-coneixer-te-vi-un-llenguatge-mes-poderos/) (09/08/2025)